

ad § 3.

Ifølge Washingtonkonventionens Art. 2, første Stykke, maa den daglige Arbejdstid i de af Konventionen omfattede Virksomheder som Hovedregel »ikke overstige 8 Timer om Dagen og 48 Timer om Ugen«. En hertil svarende Bestemmelse har man optaget i dette Lovforslags § 2, 1ste Punktum. I §'ens første Stykke, sidste Punktum, foreslaar man dernæst, at Besvarelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejderens Hvile- og Spisetider bør medregnes i Arbejdstiden, gøres afhængig af, om det staaer Arbejderen frit for at forlade Arbejdspladsen under Hvile- og Spisetiderne.

I Washingtonkonventionens Art. 2 b indeholdes der imidlertid en Bestemmelse om, at »i de Tilfælde, i hvilke Arbejdstiden paa en eller flere Dage i Ugen ifølge Lov, Sædvane eller ifølge Overenskomst mellem Arbejdsgiver- og Arbejdsorganisationer eller, hvor saadanne Organisationer ikke findes, mellem Repræsentanter for Arbejdsgivere og Arbejdere er mindre end 8 Timer, kan 8 Timers Grænsen overskrides paa Ugens øvrige Dage med vedkommende offentlige Myndigheds Sanktion eller ved Overenskomst mellem nævnte Organisationer og Repræsentanter, dog at den daglige Begrænsning til 8 Timer i intet Tilfælde maa overskrides med mere end 1 Time«. Denne Bestemmelse blev indføjet i Konventionen navnlig af Hensyn til England og de andre engelsktalende Lande, hvor man af Hensyn til den efter mange Aars Kampe gennemførte Arbejdshvile Lørdag Eftermiddag (Week-end) ansaa det for rettest, at der ved Konventionen blev aabnet Mulighed for til Gengæld at forlænge den almindelige Arbejdstid paa Ugens andre Arbejdsdage. Her i Landet er den halve Frilørdag ved Overenskomst gennemført i enkelte Fag, f. Eks. Tobaksindustrien, men i det store og hele har Weekendbevægelsen ikke vundet større Tilslutning blandt de danske Arbejdere. Man har dog anset det for rettest, at Muligheden for en Udvikling af Weekendbevægelsen her i Landet ikke udelukkes ved Loven og har derfor i Lovforslagets § 3, 1ste Stykke, 2det Punktum, indføjet en Bestemmelse om, at Arbejdsraadet, naar vedkommende Organisationer af Arbejdere og Arbejdsgivere derom er enige, kan tillade Afvigelser fra den daglige Maksimalarbejdstid, dog saaledes at denne i intet Tilfælde maa udstrækkes over 9 Timer. Fra den egentlige Maksimalarbejdstid vil Arbejdsraadet derimod ikke kunne dispensere, og saafremt Arbejdstiden paa en eller flere

Dage i Ugen udstrækkes til 9 Timer, maa det iagtages, at en tilsvarende Forkortelse af den normale Arbejdstid finder Sted paa Ugens andre Dage, saaledes at den samlede egentlige Arbejdstid ikke overstiger 48 Timer. At der ikke blot er fastsat en daglig, men ogsaa en egentlig Maksimalarbejdstid vil endvidere have til Følge, at de Virksomheder, der i Henhold til Fabriklovens § 26 erholdt Dispensation fra Forbudet mod Helligdagsarbejde, maa forkorte den normale Arbejdstid paa Ugens Hverdage med det Antal Timer, hvori der i Virksomheden arbejdes paa Søn- og Helligdage.

I Washingtonkonventionen findes ingen Bestemmelse om, at den daglige Arbejdstid skal falde indenfor et vist Tidsrum af Døgnet, og da man er gaaet ud fra, at det falder udenfor Kommissionens Opgave at træffe Bestemmelser til Forebyggelse eller Begrænsning af Natarbejde, har man heller ikke i det foranstaaende Lovforslag — i Modsætning til hvad der er Tilfældet i Norge — optaget nogen hertil sigtende Bestemmelse. Lovforslaget er derfor ikke til Hinder for, at den lovbestemte Arbejdstid falder om Natten, og det vil saaledes vedblivende som hidtil staa Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer frit for at træffe de Aftaler om Natarbejde, som de maatte kunne naa til Enighed om ad overenskomstmæssig Vej. For Bagerifagets Vedkommende maa dog herved tages Hensyn til Bestemmelserne i § 6 i Bageriloven af 9. Juni 1920, der kun i visse Tilfælde tillader Natarbejde i Bagerier.

En undtagelsesfri Gennemførelse af den i Washingtonkonventionens Art. 2 og i det foranstaaende Lovforslags § 3, 1ste Stykke, indeholdte Regel vil i mange Tilfælde være umulig og vil kunne virke hæmmende for en Række Industrier, og Washingtonkonventionen indeholder da ogsaa forskellige Bestemmelser, der aabner Mulighed for at fravige den nævnte Hovedregel. Konventionens Art. 5 tillader saaledes, at »i særlige Tilfælde, i hvilke Bestemmelserne i Art. 2 skønnes ikke at kunne anvendes, men ogsaa kun i saadanne, kan Overenskomster mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer angaaende den daglige Begrænsning af Arbejdstiden for en længere Periode ved Regeringsbeslutning faa Gyldighed som Regulatorer. Den gennemsnitlige Arbejdstid pr. Uge i samtlige det Antal Uger, der omfattes af saadan Overenskomst, maa ikke overstige 48 Timer om Ugen«, og i Konventionens Art. 6 a indeholdes Hjemmel for de offentlige Myndigheder til at fravige